

La màfia, l'hereu i Mas (o més)

L'escritor Felix de Azúa afirma, en una entrevista, que viu a Madrid, no a Barcelona “para que la educación de su hija no se contamine con la controversia catalano-española”. I assegura, de passada, que Artur Mas forma part d'una màfia (literal: una màfia) “que son sirvientes de las cien familias que han tenido en sus manos a Cataluña desde el barroco... Y Mas es uno de sus empleados, se le ve, además. Es un empleado de funeraria fina”. El senyor de Azúa i Comella, catedràtic d'estètica, se n'ha anat, doncs, a Madrid, que “es ahora infinitamente más europea que Barcelona”. I tot perquè Catalunya “se ha hundido. Ahora es una provincia maleducada. Con la propuesta que estan haciendo... estan intentando hacer exactamente la España de Franco, rehacerla allí exactamente igual, con listas negras, con represiones lingüísticas...”. De Azúa Comella, doncs, fa molt santament de fugir de la seua ciutat, i de refugiar-se en la capital de la llibertat, la civilitat i el progrés ètic. Pels mateixos dies, el sociòleg insigne Enrique Gil Calvo, en un article amb el títol “El misterioso caso catalán”, assegura que no entén com ha estat possible “la súbita conversión de los catalanes al nacionalismo étnico, victimista y antiespañol,” i que “el pueblo más culto, moderno e ilustrado de la península Ibérica [vaja, no són tan mal educats com diu Azúa] haya caído en semejante regresión irracional”. Una explicació podria ser que aquesta “ensoñación ilusoria” siga producte de “la eficaz propaganda de unas élites políticas que explotan la credulidad del pueblo catalán para desviar la atención de su propia ejecutoria neoliberal”, però llavors, si el poble català era el més educat i amb més “desarrollo cívico”, com és possible que haja caigut “víctima de tanta manipulación?”. Aquest és el misteri, i la resposta és que s'ha deixat manipular (pels neoliberals?, pels servidors de les cent famílies?) per la mateixa raó que els alemanys, tan cultes i educats, van caure en el nacionalisme *völkisch*, és a dir, ètnic o etnicista. L'explicació, doncs, de l'“enigma catalán es la misma que la del misterioso caso alemán”, és a dir, el model de família troncal, amb la figura de l'hereu “con exclusión del igualitarismo fraterno”. Fet que produeix una “antropología

Joan Francesc Mira

política basada en el diferenciado particularista y el autoritarismo jerárquico, típicos del nacionalismo *völkisch*”. D'ací es pot derivar qualsevol cosa, i la sospita horrenda penetra subtilment en el lector...

En tot cas, això explica tant

“la insolidaridad de la Alemania de Merkel” (però qui ha pagat més que els alemanys?) com la resistència dels catalans “a compartir la caja común española del ‘café para todos’”. Misteri resolt. Resolt sobretot perquè també explica que “a la hora de plantear su demanda de secesión, las élites catalanas [ja se sap que tot és cosa de les elits...] la formulen como un divorcio unilateral y contencioso en lugar de inspirarse en el divorcio de mutuo acuerdo”. Per això, òbviament, no han volgut pactar el referèndum amb el govern central, com han fet els escocesos, “y han preferido imponerlo unilateralmente por anticipado, sin consultarlo con la otra parte afectada”. L'altra part afectada, com sap tothom, s'ha mostrat repetidament disposada al divorci amigable, però els catalans, per culpa de la família troncal, prefereixen imposar-lo sense buscar cap acord. Un altre misteri resolt. D'ací deu vindre, també, una altra explicació genial d'aquesta cosa tan peculiar i estranya que afecta els catalans. Segons afirma l'escritor i periodista Vicente Verdú: “Los españoles, en general, somos los del complejo de inferioridad [n'està segur, el senyor Verdú?: no ha llegit els clàssics de la matèria, vells i nous?], y nuestra estima sin brillo da para bastante poco. En cambio los catalanes [aquest “en cambio” implica que no són espanyols!] dentro y fuera de aquí, son más”. Així, uns anys de superioritat en tants esports, i sobretot de domini del Barça, han produït efectes fulminants: “Este momento viene a ser idóneo para enaltecer la cultura del más. Y por si fuera poco, el ‘president’ se llama Más y un distinguido escudero se apellida Más. Que más se puede invocar?”. Després d'aquest argument fulminant –que omple un article sencer i gens irònic– d'un dels grans noms de la cultura espanyola (Vicent Verdú i Macià, nascut a Elx, on no es confonen “más” i “més”!), un servidor es queda sense resposta. I sense ganes de continuar amb uns altres cervells insignes i febrils, com el del filòsof Savater. Potser un altre dia.

“Segons afirma l'escritor i periodista Vicente Verdú: ‘Los españoles, en general, somos los del complejo de inferioridad [n'està segur, el senyor Verdú?: no ha llegit els clàssics de la matèria, vells i nous?], y nuestra estima sin brillo da para bastante poco. En cambio los catalanes [aquest ‘en cambio’ implica que no són espanyols!] dentro y fuera de aquí, son más”